

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1804/2018
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д. ..., чији је пуномоћник Драгиша Вуковић, адвокат из ..., ради поништаја отказа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 840/18 од 20.03.2018. године, у седници од 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 840/18 од 20.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1. 77/16 од 27.11.2017. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа од 25.12.2015. године, да се утврди да је тужилац код туженог у радном односу на неодређено време од 26.12.2015. године па убудуће и тужени обавезе да тужиоца врати на послове које је обављао. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 840/18 од 20.03.2018. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пазе по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на неодређено време од 1986. године. Побитим решењем од 25.12.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине. Према наводима решења, тужилац послодавца није обавестио да руководиоца магацина, чији је тужилац био заменик, одсуствује са посла због болести почев од 15.10.2015. године, већ је самовољно и неовлашћено његове дане боловања заменио зарађеним сатима и такву евиденцију доставио за обрачун зараде. Тужиоцу је такође стављено на терет да је дана 15.11.2015. године, приликом услуживања купца, изазвао свађу при чему је купца вређао и псовао. Тужиоцу је достављено писмено упозорење о постојању отказних разлога на које се он изјаснио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог којим му је отказан уговор о раду, да се утврди да је тужилац и даље у радном односу код туженог и тужени обавезе да га врати на рад.

Према члану 179. став 2. тачка 2. и став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...75/14), послодавац може отказати уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У поступку је утврђено да је тужилац учинио својом кривицом повреду радне обавезе која му је стављена на терет, као и повреду радне дисциплине упуштањем у вербални сукоб са купцем, да су повреда радне обавезе и дисциплине биле прописане општим актом послодавца, као и да је тужиоцу омогућено право на одбрану достављањем писменог упозорења о отказним разлозима, у смислу члана 180. Закона о раду. С обзиром на наведено, побитим решење о отказу уговора о раду је законито, и тужени није у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. тог закона.

Ревизијом тужиоца неосновано се истиче погрешна примена материјалног права и указује да повреда радне обавезе и дисциплине које су му стављене на терет нису биле прописане закљученим уговором о утврђивању права, обавеза и одговорности, јер су повреда радне обавезе и дисциплине биле прописане Колективним уговором код туженог. Тужилац ни у ревизији не оспорава да је извршио повреду радне дисциплине псовањем и вређањем купца, а да би му законито престао радни однос довољно је утврђење да је учинио једну повреду радне обавезе, односно радне дисциплине, утврђене општим актом или уговором о раду код послодавца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић